

SE
ZN
AM
TE
SE

VĚRNÝ

NESOBECNÝ

OPUŠTĚNÝ

TRESTAJÍCÍ

DRUHÉ SANCE

MLČÍCÍ

PROHRÁVAJÍCÍ

BLÝŽKÝ

JÁ HOSPODIN

Přednášky modlitebního týdne mládeže 2009

2009 5-9. SRPNA

EVROPSKY

KONGRES

MLADENE

PAN EUROPEAN ADVENTIST YOUTH CONGRESS

PŘEDMLUVA

Nádherně podmanivá píseň s krásnou melodií... Worship jsem si fakt vychutnával. A pak to přišlo. Nějaký mládežník vystoupil na pódium a to, co řekl, mi pořád zní v uších: „Zkuste to s Bohem, váš život to opravdu změní. Já jsem to zažil. Začal jsem číst Bibli, a teď jsem jiný člověk.“

Během těch slov jsem prožíval super pocit a zdálo se mi, že jsem Bohu blíž. Vrátil jsem se domů a s nadšením jsem otevřel Bibli. Vtom jsem se zarazil. Kde mám začít? Ani nevím jak, náhodně jsem ji otevřel uprostřed.

„Když oplachovali vůz v samařském rybníku, chlemtali psi jeho krev a nevěstky se v ní omývaly, podle slova Hospodinova, které ohlásil.“ (1 Kr 22,38)

To je ale divný text. Proč to v té Bibli vůbec je? Tomu fakt nerozumím. Zmateně jsem listoval dál a zrak mi padl na další místo.

„Panovník byl jako nepřítel, pohltil Izraele; pohltil všechny její paláce, její pevnosti zničil, rozmnožil v dceři judské smutek a zármutek.“ (Pl 2,5)

Tak to je ještě lepší. Kdo koho pohltil, kdo komu rozmnožil zármutek a proč vlastně? Snad ne Bůh! Nadšení z worshipu ze mě pomalu vyprchávalo. Bible je skutečně zvláštní. Nejenže tomu všemu vůbec nerozumím, ale taky nechápu, jak někdo může říct, že mu změnila život. Zklamaně jsem ji zavřel a myšlenky se mi začaly honit hlavou. Jaký tedy Bůh je? Jak mu porozumět a proč je tato kniha tak divně napsaná a nesrozumitelná?

Věříme, že Bůh existuje, že je „online“. Když se dva mladí lidé do sebe zamilují, nestačí jim, že si vymění esemesku. Chtějí se poznat osobně. Zajímají se jeden o druhého, sdílí své názory, postoje, hodnoty... Podobně se budeme tento týden snažit „dát si rande“ s Bohem a seznámit se s ním. Hledat, jaký opravdu je.

Celá Bible je jeden velký příběh Božího lidu, který vrcholí Ježíšovým druhým příchodem. Následujících osm dní si příběh Boha a jeho lidu převyprávíme v konkrétních historických souvislostech. Připravili jsme pro vás graf na str. 24 (před čtením přednášek doporučujeme prostudovat), který vám pomůže se každý den orientovat, o kterém období dějin Izraele přednáška pojednává. Jedna epocha na jeden den. Když pak Bibli otevřeme i na obtížných místech Starého zákona, pochopíme, jak se v tomto období Bůh cítil, jak jednal, co se na daném místě právě řeší a proč někdy mluvil způsobem pro nás tak nepochopitelným.

„Tvůrčí skupina“ Teologického semináře v Sázavě ve složení Matěj, Dan, Evka, Lukáš, Vendy, Jiří, Andrejka a Miki vám při čtení modlitebních přednášek přeje radost a novou zkušenost.

P.S. S přednáškami jsme pro vás připravili různé aktivity, které vám tento týden mohou zajímavě opepřit :-) Budeme rádi, když nám napíšete na naše e-mailové adresy své dojmy z přednášek i z celého modlitebního týdne.

BOH VĚRNÝ

*„Za to, že tato práva budete poslouchat a bedlivě je dodržovat, bude Hospodin, tvůj Bůh, zachovávat tobě smlouvu a milosrdenství, jak přísahal tvým otcům. Bude tě milovat a bude ti žehnat a rozmnoží tě... Hospodin od tebe odvrátí každou nemoc, neuloží na tebe žádnou ze zhoubných chorob egyptských, které jsi poznal, ale uvalí je na všechny, kdo tě nenávidí.“
(Dt 7,12–15)*

„Všechn lid odpověděl jako jedněmi ústy. Řekli: „Budeme dělat všechno, o čem Hospodin mluvil.““ (Ex 24,3)

Svatební slib

Jistě jste už každý z vás byl někdy na svatbě. Vybavujete si manželský slib? Zní asi takto: Já, Jan Novák, odevzdávám se tobě a přijímám tě za manželku. Slibuji, že ti zachovám lásku, úctu a věrnost, že tě nikdy neopustím a že s tebou ponesu všechno dobré i zlé až do smrti.

Slibovali jste už někomu věrnost? Já ano a není to více než čtrnáct dnů. Ne, svatbu mám teprve před sebou, ale měl jsem tu vzácnou přednost požádat svoji nastávající o ruku. Bylo to v sobotu večer v Praze, na vrcholu Petřínské rozhledny. Moje nastávající vůbec nic netušila, když jsme po krásné romantické procházce po Petříně stoupali vzhůru po točitých schodech na vrchol rozhledny. Tam jsem jí vyznal lásku a zeptal se, zda by si mě chtěla vzít. V tento kouzelný a přesně načasovaný okamžik se dole pod věží rozsvítilo živé srdce tvořené našimi pětaticeti kamarády, kteří nás v tomto našem důležitém rozhodnutí přišli podpořit. Na závěr scénérie ozářil oblohu nad námi krásný barevný ohňostroj. Pro mou

nastávající to vše bylo jistě velmi dojemné a okouzující, přesto nejdůležitějším z celého večera bylo to, co jsem jí tehdy slíbil při výměně našich zasnubních prstýnků. Řekl jsem jí totiž, co pro mě znamená, a slíbil jí, že jí budu prokazovat lásku, věrnost a péči, dokud nás smrt nerozdělí. Poté přišel čas, kdy se měla k mé žádosti vyjádřit také ona. K mé radosti odpověděla „ano“.

V podobném duchu se nese též smlouva s Izraelci na hoře Sinaj, kde jim Hospodin, poté co je vyvedl z Egypta, vyznává slovy i činy svoji lásku a Izrael odpovídá své „ano“.

Jelikož však Bůh znal rafinovanost svodů tohoto světa a byl si vědom úskalí, která by mohla tento krásný vztah narušit, rozhodl se nově vzniklé pouto lásky ochránit smlouvou, jež by byla závazná pro obě strany. Obsahem Sinajské smlouvy byl proto vedle Božího slibu věrnosti, lásky a požehnání také závazek Izraelců, že budou od nynějška uctívat jen Hospodina, a to dle jím ustanovených principů uctívání.

Možnost volby

Co se týče naší budoucí manželské smlouvy, nejsem Bůh, abych mohl vedle úcty, nutné pro fungující vztah dvou partnerů, požadovat též uctívání. Proto bude náš svatební slib rovnocenný, oba si v něm slíbíme totéž. V případě Hospodina a Božího lidu je to ovšem jiné. Vždyť my lidé a svrchovaný Bůh nejsme a nikdy nemůžeme být rovnocennými partnery.

Přesto z podstaty jeho charakteru i z jeho jednání vyplývá, že Bůh nikoho ke svému uctívání nenutí. On dává každému na vybranou, zdali ho přijme nebo odmítne. Láska totiž „nenutí milovat s nechutí...“, jak se zpívá v jedné známé křesťanské písni. Toto rozhodnutí je však otázkou života a smrti, vždyť Bůh je zdrojem veškerého života a odvrácení se od něj není nic jiného než sebevražda. Bůh si ovšem přeje, abychom si to uvědomili, protože chce, aby si všichni zvolili život.

„Hleď, předložil jsem ti dnes život a dobro i smrt a zlo; když ti dnes prikazuji, abys miloval Hospodina, svého Boha, chodil po jeho cestách a dbal na jeho přikázání, nařízení a právní ustanovení, pak budeš žít... Vyvol si tedy život, abys byl živ ty i tvé potomstvo a miloval Hospodina, svého Boha, poslouchal ho a přimkl se k němu. Na něm závisí tvůj život a délka tvých dnů...“ (Dt 30,15–20)

Je vsutku úžasné, že Bůh dal Izraelcům na výběr mezi dobrem a zlem, požehnáním a prokletím. (Dt 11,26–28) A ještě nepochopitelnější je, že většina si svojí neposlušností zvolila záhubu. I nás dnes Bůh staví před stejně zásadní rozhodnutí. Můžeme žít buď pouze pro sebe, anebo sloužit Bohu. Rozhodneme-li se žít pro sebe, zvolili jsme si cestu, která končí smrtí. Pokud jsme si vybrali Boží cestu, získali jsme podle Jana 5,24 věčný život.

Nevěra

Netrvalo ale dlouho a lid Boží své závazky porušil. V 2. Mojžíšově čteme smutné konstatování:

„Brzy uhnuli z cesty, kterou jsem jim přikázal. Odlili si sochu býčka a klanějí se mu, obětují mu a říkají: ‚To je tvůj bůh, Izraeli, který tě vyvedl z egyptské země.‘“ (Ex 32,8)

Izraelci měli dostatečně pádné důvody pro to, aby věřili v Boha a zachovávali jeho přikázání. Byli svědky řady velkých zázraků, kterými jim Bůh dokázal svoji lásku a péči o ně. Je neuvěřitelné, že měli neustále problémy s tím, aby mu zůstali věrní.

Mojžíš však Izraelce ujistil, že pokud se rozhodnou navrátit se k Bohu, Bůh bude ochoten je přijmout. Boží milosrdenství je úžasně! Jde mnohem dál, než si dovedeme představit. I kdyby lidé od něj odešli a dobrovolně zničili své životy, Bůh bude stále ochoten přijmout je zpět. On způsobí, aby prožili vnitřní duchovní obrácení. (Dt 30,1–6)

Správný vztah k Bohu

Lidé vstoupili do smluvního vztahu s Bohem a Mojžíš jim přikázal, aby naslouchali jeho ustanovením, učili se je a uplatňovali je ve svém životě.

Křesťané rovněž vstoupili do smluvního vztahu s Bohem skrze Ježíše Krista, a měli by proto pozitivně reagovat na to, co od nich Bůh očekává. Ježíš říká, že toho správného vztahu k Bohu dosáhneme poslušností jeho přikázání a láskou k němu.

Izraelci neměli důvod, aby opustili Boha. Staral se o ně jako laskavý pastýř. Chránil je jako oko v hlavě, pečoval o ně jako orel o své mládě. Bůh je spolehlivý a věrný, dokázal to již mnohokrát. Bible je plná příběhů, které to dosvědčují. Může buď ležet v tvé knihovně a postupně zapadat prachem, nebo se může stát důležitou součástí tvého života – pokud si oddělíš čas na její studium. Když objevíš moudrost Božího poselství, budeš ji chtít uplatnit ve svém životě a rád se o ni podělíš i se svou rodinou a dalšími lidmi. Bible není jen dobrým čtením – je to skutečná pomoc pro skutečný život.

Modlitba

Milující Bože, děkujeme ti, že i dnes nám dáváš své srdce jako na dlani, když nám nabízíš

svou lásku, péči a věrnost. My na rozdíl od tebe často nedržíme své slovo a jsme různě nestálí a nevěrní. Prosíme tě, odpusť nám a pomoz nám žít ve vztahu k tobě vždy čestně a věrně.

Otázky

- Co cítíš, když ti někdo něco slíbí, a pak to nesplní? A jaké to je, když nesplníš něco ty sám?
- Když si představíš, že bys měl uzavřít s někým smlouvu na celý život (například manželství), jaké to má podle tebe výhody a jaké nevýhody?
- Říká se, že křest je také smluvní závazek. Je nebo není třeba náš vztah s Bohem veřejně vyjádřit? Proč?

Aktivita

Napište každý na kousek papíru jednotlivá přikázání Desatera – bez toho, abyste na-

hlédli do Bible. Pak své „verze“ porovnejte a vytvořte definitivní. Tu zase porovnejte s „autorizovanou“ biblickou verzí. Na co zajímavého jste přišli?

Matěj Louda

(matej4212@lotech.cz)

„...Jónatan přilnul celou duší k Davidovi, zamiloval si ho jako sebe sama. Jónatan svlékl plášť, který měl na sobě, a dal jej Davidovi, též své odění i s mečem, lukem a opaskem.“
(1 S 18,1.4)

Před prázdninami jsem jel s Vaškem Vondráškem autem do Brna. Vyprávěl mi o svých studentských letech na semináři v Sázavě. Bydlel na pokoji se svým dobrým kamarádem Alanem Chlebkem. Aby mi demonstroval blízkost jejich přátelství, podíval se za jízdy na mě a řekl: „Alan, to byl můj

Jónatan.“ A pak dodal: „Tím jsem nepřímo řekl, že já jsem ten slavný David.“

Dnešní přednáška je z období, kdy Izrael prožíval požehnané roky spojené s králem Davidem, díky kterému se Izrael stal sebevědomým státem s bázní před Hospodinem, ale také s respektem okolních

národů. Boží lid poslouchal Hospodinovy příkazy a Bůh jim velice žehnal. David to ale v životě, hlavně zpočátku, neměl vůbec lehké a musel se spolehnout na Hospodina nebo na přátele, kteří pro něj byli Božím darem. Dnes bude řeč právě o jeho příteli Jónatanovi.

Perspektivní vedoucí

Jónatan byl prvorozený syn izraelského krále Saula. Byla to Saulova pravá ruka a v Bibli čteme, že když táhli do boje, rozdělávali si armádu na polovinu. Je zajímavé, že větších úspěchů dosahoval právě Jónatan. Byl to mladík, který měl blízký vztah s Bohem a pevnou víru v Boží moc. Jinak si nedovedeme představit, že skrze něj a jeho zbrojnoše Bůh porazil několikatisícovou armádu. Měl krásně „vydlážděnou cestu“ k tomu, aby se stal po svém otci budoucím králem Izraele. To od něj lidé očekávali a to si také přáli – protože viděli, že je s ním Hospodin, že mu žehná, a také věděli, že jako panovník bude laskavý a úspěšný. Jónatan kráčet budoucnosti vstříc a jeho vize o úspěšné kariéře se naplňovala.

Až do chvíle, kdy do hlavního města přichází nováček David, který tím, že skolil obra Goliáše, vyhrál Izraelcům bitvu. No a konkurence je tady! David má také úspěchy, je to mladý muž pěkného vzhledu a Jónatan se může cítit být ohrožen. Jenomže... Když David přijde jako nováček na dvůr, vyhledá si ho Jónatan a místo toho, aby na něm hledal chyby, přivítá ho s otevřenou náručí. Když vidí, že David s sebou nic nemá, svléká si svůj plášť, odění, meč, luk i opasek a daruje to Davidovi. Co to muselo pro Jónatana jako bojovníka znamenat! On svému největšímu konkurentovi daruje svůj meč a celou výzbroj. A David s Jónatanovou výzbrojí podniká boje a má obrovský úspěch. Ženy pro Davida na královském dvoře tančí, zpívají, stává se jejich idolem. Když to viděl král Saul, zbrunátněl, rozzuřil se a poštal proti Davidovi celý královský dvůr. Toužil ho zneškodnit. A co na to jeho ambiciózní prvorozený syn Jónatan? Ten se u otce za svého konkurenta přimlouvá.

On za něj oroduje, dokonce nasazuje i svůj život. Celý dvůr se snaží Davida zneškodnit a Jónatan bojuje proti většině, aby se ho zastal. Postí se pro něj, trápí se, že je jeho jméno v očích lidí zlehčeno. A když David musí utéct a žije jako štvaná zvěř v horách, přichází za ním a utěšuje ho: „Neboj se! Bude to dobré, protože Hospodin je s tebou!“ Ba co víc, když ho Jónatan opět v horách navštíví, utěšuje ho a říká: „Davide, ty budeš král nad Izraelem a já budu první po tobě.“ Jinak řečeno, ty jsi pro mne víc než moje ambice, moje kariéra, můj úspěch.

Kdo se komu klaní

Vrchol tohoto příběhu se nachází v 1 S 20, 41.42: „Tu povstal David od jižní strany, padl tváří k zemi (před Jónatanem) a třikrát se poklonil. Políbili se a plakali jeden pro druhého, až se David vzhopil. Jónatan řekl Davidovi: „Jdi v pokoji...“

David k němu přichází, padá tváří na zem a třikrát se Jónatanovi klaní. Proč? Pro Davida byl Jónatan někdo, kdo mu ukázal na Boha více než celá jeho rodina, a proto neměl problém před ním padnout na kolena a třikrát se poklonit. Jónatan pro Davida představuje muže, který ho přivítal v prostředí, kde nikoho neznal, který mu dal to nejcennější, co měl. Muže, který se jej zastal proti většině, nasazoval za něj svůj vlastní život, přicházel k němu v nouzi a nemoci, aby ho utěšil, který jej měl za důležitějšího než sám sebe. A to všechno proto, že ho opravdově miloval. V postavě Jónatana vidíme člověka Bohem proměněného, který jedná s druhými přesně tak, jak Bůh jedná s ním. Bůh není totiž sobec zaměřený na vlastní blaho, Bůh je ve své podstatě láska.

Láska versus hřích

A láska... ta je „trpělivá, laskavá, nezávidí, láska se nevychloubá a není domýšlivá. Láska nejedná nečestně, nehledá svůj prospěch, nedá se vydráždit, nepočítá křivdy. Nemá radost ze špatnosti, ale vždycky se raduje z pravdy.“ (1 K 13,4–6)

Je to přesný opak toho, jak se chová hřích. Co je to hřích? Přečti si Iz 14,12–15,

kde je řeč o Luciferovi. Všimni si, že se zde pětkrát objevuje já, já... Lucifer měl problém se svým já. Jeho soustředěnost na sebe způsobila překroucené vidění reality. Hřích, to není v první řadě špatná věrouka. Hřích, to je mé sobectví. Zahleděnost na sebe, na svoje problémy, na svoji kariéru, na svůj prospěch. Jónatan nemyslel sobecky. Nemyslí na to, zda se mu to bude líbit, jestli mu to něco vynesou. Dokáže to, co jeho sobecký otec nedělá – umí milovat.

Odpoledne v parku

Žil jednou malý chlapec, který se chtěl setkat s Bohem. Věděl, že k Bohu je daleko, a tak si do kufru zabalil několik balíčků sladkých tyčinek a vyrazil na cestu.

Když přešel asi tři ulice, potkal starou paní, která seděla v parku na lavičce. Chlapec se usadil vedle ní a otevřel svůj kufrík se sladkostmi. Zdálo se mu, že stará paní vypadá hladově, a tak jí jednu tyčinku nabídl. Vděčně ji přijala a usmála se na něho. Chlapec měl z toho velkou radost.

Seděli tam ještě nějakou chvíli, snědli všechny sladkosti a smáli se.

Když se setmělo, chlapec se rozhodl vrátit domů. Už ve dveřích udivil svou matku radostným výrazem ve tváři.

Zeptala se ho: „Copak jsi to dneska dělal, že jsi tak šťastný?“

On odpověděl: „Obědval jsem s Bohem.“ Než mohla jeho matka zareagovat, dodal ještě: „A víš ty co? Směje se tím nejkrásnějším úsměvem, jaký jsem kdy viděl!“

Mezitím se domů vrátila i stará žena a také celá jen zářila štěstím.

Jejího syna velmi překvapil výraz v jejím obličejí, a proto se zeptal: „Mami, co jsi dnes dělala, že jsi tak šťastná?“

Odvětila: „Jedla jsem s Bohem v parku sladké tyčinky.“ A než mohl její syn odpovědět, dodala: „A víš co? Je mnohem mladší, než jsem čekala.“

Malířem Božího obrazu jsem právě já

Na závěr se vraťme k Jónatanovi. Jakého Boha představoval on – a jakého Boha představuješ lidem kolem sebe ty? Je to Bůh

nesobecky přející a milující, nebo Bůh: „hlavně ať se mám dobře já“? Po dlouhých bojích jsem zjistil, že sám se k lásce přinutit nedovedu. Nedokážu sám změnit své srdce, abych se o své kamarády i nekomarády zajímal. To je mi upřímně a až příliš jedno. Na to je mé „já“ moc slabé. Jestli jsi na tom podobně, modli se a pros Boha, aby změnil tvé srdce v srdce laskavé, které bude myslet na druhé, zajímat se o ně a pomáhat jim. A nejlépe se to učí právě od Boha, který tě miluje takovou láskou!

Modlitba

Bože, náš image ve škole, doma nebo i ve sboru má častokrát daleko k tomu, aby ukázal, jaký ty opravdu jsi. Ty jsi Bůh nesobecky milující. A my chceme být jako ty. Já jsem totiž ve škole i u kamarádů zřejmě jediný obraz tebe, ta poslední Bible, kterou oni ještě čtou!

Otázky

- Co by měla mládež, sbor, církve lidem nabídnout, co nemohou dostat „ve světě“? Co udělat, aby na vaši mládež tvoji kamarádi začali chodit?

- Dokážeš si vzpomenout, kdy a jak jsi někomu udělal v posledních dnech radost a kdy ji někdo udělal tobě?
- Jak bys mohl někomu prokázat, že ti na něm záleží?

Aktivita

Můžeš si vybrat:

Pozvi kamaráda/kamarádku ze školy do cukrárny (čajovny), sedněte si spolu a kup mu/jí něco, co má rád/ráda.

Určitě máš kamaráda/kamarádku, kteří mají nevyřešený problém. Napiš mu/ji povzbuzující SMS a od zítřejšího rána do večerní přednášky se za něj/ni modli a posti. Bůh dokáže vyřešit každý problém. (Doporučuji pít hodně vody.)

Daniel Kašlík

(dkaslik@centrum.cz)

OPUSTENÝ

„Učiním ze země zpustošený kraj za to, že se mi zpronevěřili, je výrok Panovníka Hospodina.“
(Ez 15,8)

Někdy se v našich sborech diskutuje o tom, které vymoženosti v našem životě

mohou odvést naši pozornost od úcty k Bohu. V seznamu těchto věcí se objevují

televizory, počítače, internet nebo kama-
rádi. Je tomu opravdu tak? Může se Bůh
v našem životě ocitnout na „vedlejší kole-
ji“? Je Bůh v mém životě živý, nebo se stal
prázdnou frází?

Zlatý věk střídá modlářství

Po zlatém věku království za krále Davida
nastává velká krize, která vyvrcholila tím, že
se země rozdělila na jižní část (Judsko) a se-
verní část (Izrael). Život izraelského národa
je provázen modlářstvím a bratrovražedný-
mi válkami.

Podobné odpadnutí zažili Izraelci už
na Sinaji, když si postavili zlaté tele. Když
to řekneme obrazně, tak ještě nestačil ani
uschnout „inkoust na smluvní listině“, a
Izraelci si už našli jiného boha. Není
to trochu krátká doba na to, aby Boha
opustili? Vždyť to bylo nedávno, co se
stali Hospodinovým lidem. (Ex 32,4)
Vzpomínky na život v Egyptě i vliv
egyptského náboženství jistě sehrály svou
úlohu. Možná si Izraelci nemohli nějak
zvyknout na „nového Boha“. Možná si ho
představovali jinak. Možná... Navíc, jak
mohou věřit „obyčejní“ lidé, když nejvyšší
kněz pomáhá s vytvářením obrazu jiného
boha?

Když nad sebou přemýšlím, uvědomuji
si, že milovat a následovat Boha někdy není
jednoduché. Ať se jakkoliv snažím, vždy
přijde období, kdy padám zpět, odkud jsem
před časem vyšla. Když v Bibli čtu o Hos-
podinově reakci, ani mě nepřekvapuje: „Teď
mě nech, ať proti nim vzplane můj hněv
a skončuji s nimi.“ (Ex 32,10) O Bohu
víme, že je milosrdný a odpouštějící – a já
věřím, že to tak je. Ale můžeme se o něm
dočíst i to, že je žárlivý a odmítá jakoukoliv
„konkurenci“. O této Boží vlastnosti neho-
voříme rádi. Obraz přísného Boha nás mate
a vyvolává pochybnosti. Máme z něj obavy.
Ale Bible představuje i tuto jeho vlastnost –
zvlášť v případech, když se jeho lid od něj
odvrací k jiným bohům.

I my, podobně jako Izraelci, víme, co
máme dělat, jací máme být, kdo má být
v našem životě nejdůležitější, ale...

Příběh Ivana

*Ivan se narodil v adventistické rodině. Pravi-
delně navštěvuje sbor a účastní se akcí mláde-
že. Z jeho osobního vyznání však vím, že svou
aktivitou v mládeži překrývá svou duchovní
prázdnotu. Občas je možné zaslechnout:
„Nejsem dobrý člověk.“ Už dávno rezignoval
na to, že by v životě mohl něco změnit. Akce
mládeže mu začínají „lézt krkem“, už ho
nedokážou zabavit. Modlitba – to jsou pro
něj jen prázdné fráze, Bible je jedna z knih
v jeho knihovně a Bůh je neurčitá, ale nevy-
hnutelná součást křesťanského života. Nejradši
by vykřičel do světa, ať už mu všichni dají
pokoj – vždyť stejně málokdo žije podle toho,
o čem tak krásně mluví.*

Někdo by mohl říci, že Ivan odešel od
Boha. Někdo jiný, že je na nejlepší cestě,
aby Boha našel. K našemu životu patří
odchody i návraty. Je to součást hledání
Boha i nás samotných. Každý ve svém
životě hledá priority a duševní i duchovní
rovnováhu.

I já se někdy bojím přiznat, že Bůh není
v mém životě na prvním místě. Pokud bych
si to přiznala, musela bych toho hodně
změnit. Musela bych „překopat“ své myšle-
ní, zbavit se svých „sladkých“ návyků. A do
toho se mi nechce. Podobně jako Izraelci,
i já zapomínám na podpis, kterým jsem
zpečetila svou smlouvu s Bohem.

Opuštěný Bůh neopouští

A co na to Bůh? Jak se má zachovat
vůči člověku, který celé dny tráví u své-
ho „boha“, kterého si pojmenoval jako
„práci“? Jak se má vyrovnat s tím, že často
trávíme veškerý čas s božstvy, které mají
název „Computergod“ či „Netgod“? Jak se
má dívat na to, že sloužíme věcem, které
by naopak měly sloužit nám? Občas mu
nezbude nic jiného než říci: Proč jste se ode
mne vzdělili? Vždy jsem se o vás staral...
Proč jste mě opustili? (par. Jr 2,5.7.17)
Naše modlářství – to, že jsme dali přednost
něčemu jinému před Bohem – také součas-
ně znamená, že Bůh zůstává opuštěný. Když
nás opouští někdo, koho milujeme, je to
velmi bolestivý a nepříjemný pocit.

Z celého Písma je možné vyčíst, že podobně jako Izraelský národ, ani my nebudeme opuštěným Bohem odmítnuti či přerazeni „na druhou kolej“. Stále zůstáváme těmi, pro které tu Bůh je a pro kterého naše existence má smysl. Jsme tu proto, že nás zde Bůh chce mít. Žijeme jen proto, že On to tak chce! Jsem dítětem nejen svých rodičů, ale i Adama a Evy. Podobně jako oni, i já mám tendenci se před Bohem skrývat, vzdalovat se od něho. I se mnou se bude Bůh cítit opuštěný. Naštěstí Boží otázka: „Kde jsi?“ a jeho slova: „Mám tě rád“ mě vždy postaví na nohy.

Modlitba

Můj Bože, díky za to, že i když se občas skrývám, stále slyším tvůj jemný hlas, kterým mě voláš k sobě. Pomož mi prosím pochopit, že ty jsi ten jediný, pro kterého zde žijeme. Amen.

Otázky

- Jak se může modlářství projevovat dnes? Co nás dnes odvádí od toho, abychom byli Bohu věrní?
- Podělte se s ostatními o zkušenost, kdy jste byli vzdáleni od Boha.

- Jak se můžeme vyrovnat s bolestivými pocity, když nás opustí někdo, koho milujeme? Myslíte si, že podobné pocity má i Bůh?

Aktivita

Máte ve svém životě nějakou „modlu“, která vás odvádí od Boha? Zkuste si ji odepřít alespoň na jeden den.

Eva Trulíková

(ewka@zoznam.sk)

„Napjal svůj luk jako nepřítel, pozvedl pravici jako protivník a hubil všechny, kdo byli žádoucí oku; ve stanu sijónské dcery vylil svoje rozhořčení jako oheň. Panovník byl jako nepřítel, pohltil Izraele; pohltil všechny její paláce, její pevnosti zničil, rozmnožil v dceři judské smutek a zármutek.“ (Pl 2,4.5)

Jak je možné, že věrný prorok Jeremjáš řekne o Bohu „byl jako nepřítel“? Je možné, že někdo, kdo nás tolik miluje a dal za nás svého jediného Syna (J 3,16), se k nám chová jako nepřítel?

Copak to neznáte ze svých vlastních zkušeností? Ten, kdo vás miluje a myslí to s vámi dobře, se vám někdy jeví jako váš úhlavní nepřítel, jako ten, kdo může za všechno vaše trápení a strádání.

Ráda bych vám to přiblížila na jednom příběhu, který se skutečně odehrál.

Příběh Honzy

Jmenuji se Honza, je mi 24 let. Rodiče se rozvedli, když mi bylo pět let. Otec byl závislý na alkoholu a matka kvůli naší obživě pracovala ve dvou zaměstnáních najednou.

Problémy v mém životě začaly zhruba ve dvanácti letech, kdy jsme se odstěhovali na sídliště a já jsem poprvé okusil alkohol a cigarety. Ve svých čtrnácti letech jsem začal experimentovat s marihuanou, tabletami a LSD. Mezi patnáctým a šestnáctým rokem, kdy jsem předčasně ukončil školu a našel si zaměstnání, jsem začal brát pervitin. Zhruba po roce jsem poprvé ochutnal heroin, a to byl okamžik, kdy do mého života přišly opravdové problémy. Pamatuji si, jak mě moji rodiče pořád domlouvali, vyhrožovali mi a neustále mi to vyčítali. Když mě matka vyhodila z domu, tak jsem celou svoji rodinu považoval za své nepřátele a nenáviděl je. Pak mě vyhodili i z práce a já si musel na heroin vydělávat krádežemi, podvody a prodejem drog.

Bylo mi dvacet jedna a byl jsem plný beznaděje. Nevěřil jsem, že bych někdy mohl se svou závislostí skoncovat. Vyčítal jsem všem blízkým, hlavně rodině, že za to mohou oni. Kdyby se nerozvedli, kdybychom se nemuseli stěhovat, kdyby na mě měli více času, kdyby si na mě došlápli... Byl jsem plný hořkosti.

Jak souvisí tento příběh s knihou Pláč Jeremjášův?

Bůh zasahuje

Podíváme-li se do doby, v níž Jeremjáš plakal nad Jeruzalémem, můžeme lépe pochopit, proč prorok o svém Bohu

pochybuje. Katastrofa z roku 586, kdy Jeruzalém padl, a následující babylonské zajetí znamenají absolutní dno v dějinách Božího lidu Starého zákona. Exil znamenal ztrátu vlasti, ztrátu domovů, ztrátu majetku a také ztrátu chrámu, který pro ně měl mimořádný náboženský, ale i existenciální význam. Nejhorší na tom všem však bylo, že lid v exilu prožívá naprostou krizi víry. Jejich Bohem zaslíbená země byla ztracena. Jeruzalém se svým nádherným chrámem, který symbolizoval Hospodinu přítomnost, byl rozbořen. V exilu jim proto na mysl přicházejí ty nejtěžší otázky: Jak je to s vyvolením Jeruzaléma a davidovského královského domu? Copak mu nebyla zaslíbena trvalá existence? S pádem Jeruzaléma se jim rozkládají jejich dosavadní náboženské představy o Božím jednání. Hospodin je vyvedl z Egypta a vedl je i pouští do zaslíbené země, ve které měli sídlit navěky. Ale nyní, v exilu, přicházejí pochybnosti: Byl s námi vůbec někdy Bůh?

Bůh nepřítel?

Když přicházejí pochybnosti a když se všechna vina svaluje na druhé, často nevidíme svoji osobní vinu a osobní zodpovědnost. Stejně jako v Honzově příběhu, tak i v příběhu o Izraeli, Božím lidu, vidíme, že se staráme hlavně o své záliby – co nás baví právě teď. Důležité je co nejvíce si užít! To je heslo dne. Nestarat se o to, co říkají ti, kteří to s námi myslí dobře. Co se nám líbí, to si vezmeme, a nikoho se přece nebudeme ptát. V knihách Královských a Paralipomenon se dočteme, jak to vypadalo v praxi – králové si dělali, co chtěli. Řídili se moderní okolní kulturou, stavěli si modly a klaněli se všem možným božstvům (viz např. 2 Pa 33,1–7). O většině z králů se dočítáme, že se „dopouštěli toho, co je zlé v Hospodinových očích“. Jenže všechno má své hranice. Pokud si budeme jenom užívat a nestarat se o to, kam jdeme, musí se na nás vše jednoho dne zákonitě sesypat. Zdánlivě bez příčiny se na nás všechno naválí a my ani přesně nevíme, co jsme provedli. Vždyť

jsme dělali všechno jako vždycky, tak proč tak najednou?

Tak nějak si to asi myslel Honza („vždyť ostatní to také dělají a pro jednou se přece nic nestane“), tak nějak si to mysleli i izraelští a judští králové. Tak nějak přemýšlíme i my dnes. Jenže totiž je v tom, že se všechno jaksi nahromadí, až už to dál nelze udržet, a vše na nás dolehne. Mnoho biblických králů jednalo špatně, až už bylo hříchů Izraele tolik, že Bůh nechal svůj lid ochutnat z plodů, které si sami vypěstovali. Proto přichází exil v Babylonské říši. Najednou byli vytrženi z jistot, které měli na svém území a ve svých domovech. Zhroutil se jim svět a byli zmítáni pochybnostmi o svém Bohu a jeho zaslíbeních. Všechnu svoji vinu svalovali na Boha: To on nás potrestal, to on na nás zapomněl! Vždyť jsme Boží lid a Bůh má na nás dohlížet a chránit nás. A on nás přitom vydá do zajetí! Proč nás Bůh trestá nezaslouženě?

Terapie exilem

V této době izraelský lid vidí všechno černě a svého Boha vnímá jako velkého nepřítele. I Honza, když ho vyhodili z domu, považoval své blízké za nepřátele. Nevěděl, že v určitých případech je u drogově závislých nejlepší terapií právě vyhazov z domu. Je to sice léčba radikální, ale mnohdy velmi účinná. A tímto způsobem to řešil i Hospodin se svým lidem.

Bůh Izraelce dlouho předtím varoval prostřednictvím Mojžíše, že Boží přítomnost v zemi je závislá na poslušnosti smlouvě, kterou s nimi na Sinaji uzavřel (Dt 28,15–68). Bůh jim zůstal i po dlouhá léta vzpoury a hříchu věrný a posílal jim proroka za prorokem, aby je volal zpět ke vzájemnému společenství.

Exil byl paradoxně jediný způsob, jak Bůh svůj lid mohl přivést zpět k sobě. V zajetí šli do sebe. Uvědomili si svoji chybu a začali toužit po svém Hospodinu. V Babyloně vytvořili „diasporu“, židovské společenství. Rodina se stala nositelem víry v Hospodina, začali dodržovat Boží nařízení a přimkli se k Bohu. Každý jednotlivec na-

šel oporu v osobní důvěře v Boha Stvořitele, v Boha Abrahamova. Dostali novou naději. Ezechiel vykládá exil jako spravedlivý trest za nevěru a zvěstuje mocné působení Boží v dějinách, které se prokáže jako velkolepé.

Honzův příběh – podruhé

Droga mi vzala, co mohla. Především zničila mé rodinné i ostatní vztahy. Ztratil jsem střechu nad hlavou a dostal se do vězení. Bylo mnoho pokusů s heroinem skoncovat, ale vždy byly neúspěšné.

Až po pěti letech závislosti jsem potkal svého bývalého kamaráda, s kterým jsem dříve bral drogy. Byl v pořádku a to mne zarazilo. Zeptal jsem se, jak se to stalo, že abstínuje, a on mi řekl o programu Teen Challenge a o Bohu. V tu chvíli jsem věděl, že Bůh existuje a může mi pomoci, ale nevěděl jsem, jak k němu najít cestu. Asi po týdně jsem nastoupil do programu Teen Challenge, kde jsem poznal, jak mohu mít s Ježíšem Kristem osobní vztah.

Bůh trestající

Možná že někdy trpíme a možná si za to často můžeme sami. Možná se nám zdá, že nás Bůh trestá nespravedlivě a že se k nám chová jako náš nepřítel. Jenže – nevaroval nás Bůh? Někdy nás zkrátka Bůh vyžene do „exilu“. Je to ale proto, abychom ho mohli lépe poznat. Je to snad „nespravedlivé“? Je proto Bůh jen Bohem „trestajícím“?

Nikdo z nás nedokáže žít dokonale, nikdo z nás nemůže říct „žiju tak dobře, že si nezasloužím žádný trest“. Písmo říká, že jsme „všichni zhřešili a jsme daleko od Boží slávy“ (Ř 3,23). Byl však jeden, který trpěl naprosto nezaslouženě. Utrpení Izraele v době exilu ukazuje na Kristovu smrt na kříži. V Ježíšově případě však hřích není jeho hříchem – je to náš hřích.

V těžké situaci, která se někdy člověku jeví jako bezvýchodná, se rychle ztrácí odvaha, optimismus, výhled do budoucnosti. Zmochňují se nás černé myšlenky, že se už nedá nic dělat, že není pokračování, že už žádná cesta do budoucnosti nevede. Přesto je tu stále nabízená budoucnost – v Ježíši

Kristu, který bere všechna naše utrpení na sebe.

„Jenže on byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost. Trestání snášel pro náš pokoj, jeho jizvami jsme uzdraveni.“ (Iz 53,5)

Modlitba

Pane Bože, prosíme tě, abys nás naučil snášet následky našeho jednání a abychom si přitom vždycky uvědomovali, že nás máš stále rád. Prosíme tě, abys nás svým svatým Duchem vedl stále do své blízkosti a naučil nás pomáhat druhým, když na ně doléhá trápení tohoto světa.

Otázky

- Proč se člověk nedokáže zbavit špatného konání, i když si uvědomuje jeho následky?
- Museli jste někdy někoho potrestat? Jak jste se přitom cítili?

- Jaký je rozdíl mezi spravedlivým a nespravedlivým trestem?

Aplikace

Navštivte s mládeží bratry a sestry, kteří už nemohou chodit na společná shromáždění, a tak žijí v odloučení (v exilu) od svého sboru. Potěšte je poselstvím dnešní přednášky.

Václava Zerzánová
(vendy.z@centrum.cz)

„Hospodin mě svým duchem vyvedl a postavil doprostřed pláně, na níž bylo plno kostí, a provedl mě kolem nich. A hle, na té pláni bylo velice mnoho kostí a byly velice suché... Tu mi řekl: „Prorokuj nad těmi kostmi a řekni jim: Slyšte, suché kosti, Hospodinovo slovo... Hle, já do vás uvedu ducha a oživnete. Dám na vás šlachy, pokryji vás svalstvem, potáhnu vás kůží a vložím do vás ducha a oživnete. I poznáte, že já jsem Hospodin.“ Prorokoval jsem tedy, jak mi bylo přikázáno. A zatímco jsem prorokoval, ozval se hluk, nastalo dunění a kosti se přibližovaly jedna ke druhé. Viděl jsem, jak je najednou pokryly šlachy a svaly a navrch se potáhly kůží, avšak duch v nich ještě nebyl. Tu mi řekl: „Prorokuj o duchu, lidský synu, prorokuj a řekni mu: Toto praví Panovník Hospodin: Přijď, duchu, od čtyř větrů a zaduj na tyto povražděné, ať ožijí!“ Když jsem prorokoval, jak mi přikázal, vešel do nich duch a oni ožili. Postavili se na nohy a bylo to převelmi veliké vojsko.“ (Ez 37,1–10)

Prorok Ezechiel dostává vidění jako z nějakého fantasy filmu. Trochu mi to připomíná scénu z Pána prstenů. Představte si, že jste na Ezechielově místě, v jeho kůži. Hospodin vás zavede na pole, kde je rozházena spousta kostí. Opravdu zvláštní obrázek. Tu je žebro, tam zase stehenní kost, hned vedle leží lidská lebka, málem zakopnete o... No, nebudu to dále rozvádět. Fakt drsný pohled. Najednou Hospodin přikáže Ezechielovi, aby prorokoval, a v tu chvíli se začne dívat podívaná, při níž se tají dech. Zvedá se velmi silný vítr a všude je slyšet podivný hukot. Kostí se začnou skládat, potahovat masem a kůží. To je skoro jako horor. Ezechiel neví, jestli se má bát nebo jen užasle koukat. Po chvíli se celá ta obrovská masa těl postaví na nohy a ožije. Největší podívaná, kterou kdy viděl na vlastní oči. Ezechiel teď už vůbec nechápe. Ohromen zírá na tu scénu a není schopen jediného slova. Co to všechno má znamenat? Co se to tu děje?

Co na to věda?

Když jsem napsal do vyhledávače slovo „vzkříšení“, narazil jsem například na tento citát: „S běžnou skutečností, jak ji věda vnímá, je vzkříšení neslučitelné, nelze jej učinit evidentním, opakovat. Přírodní vědy o vzkříšení nic nevypovídají.“

Z vědeckého hlediska je tedy vzkříšení nereálné. Nedá se změřit, evidovat či dokázat laboratorně. Většinu fyzikálních jevů lze dokázat právě pomocí laboratorních pokusů. Nicméně u vzkříšení tomu tak není. Jinými slovy – jedná se o zázrak, kterému buď věříme, nebo ne.

Bůh to dokáže

V tomto příběhu se tedy dočteme, že to, co je pro člověka nemožné, u Boha není problém. Hospodin zde bourá bariéru fyzikálních zákonů. Není jimi limitován. Není omezen tím, nad čím se usnese vědecké fórum. Jeho možnosti přesahují jakoukoli naši představivost.

Nicméně Hospodinovým cílem nebylo vystrašit Ezechiele. Ani předvést, jakými

schopnostmi disponuje. Od verše 11 čteme, že celým tímto viděním sleduje jistý záměr. Tedy to, že chce sdělit velmi důležitou informaci.

„Potom mi řekl: ‚Lidský synu, tyto kosti, to je všečen dům izraelský. Hle, říkají: Naše kosti uschly, zanikla naše naděje, jsme ztraceni. Proto prorokuj a řekni jim: Toto praví Panovník Hospodin: Hle, já otevřu vaše hroby a vyvedu vás z vašich hrobů, můj lide, a přivedu vás do izraelské země. I poznáte, že já jsem Hospodin... Vložím do vás svého ducha a oživnete. Dám vám odpočinutí ve vaší zemi. I poznáte, že já Hospodin jsem to vyhlásil i vykonal, je výrok Hospodinův.“ (Ez 37,11–14)

Izrael se nachází v babylonském zajetí. Zhroutily se mu veškeré sny a právě se nachází ve stavu duchovní i fyzické beznaděje. Proto přirovnání k suchým kostem bez života. Po Izraeli zbylo jen pár polorozbořených budov a snad historický zápis v kronice okolních národů. Toto vidění ale celou beznadějnost radikálně proměňuje. To, co viděl Ezechiel, není show Davida Copperfielda. Je to předobraz skutečného vzkříšení izraelského národa ze smrtící beznaděje. Přání, které by se do té doby snad nikdo neodvážil vyslovit, se nyní stává skutečností. Většina vědců by namítla, že vzkříšení ze smrti není možné, ale tady je vzkříšen celý národ.

Bůh dává druhou šanci

Dovedu si představit Ezechielovu tvář. Výraz jeho obličeje se rázem mění. Už to není ustrašený výraz někoho, kdo zhlédl nejděsivější filmovou scénu z thrilleru Bone Dry. Je to tvář plná údivu a radosti. Teď už chápe, že Hospodin na svůj lid nezapomněl.

Horor se rázem mění v happyend. Bůh to s námi nezabalil. Jeho milost stále trvá. I přes nevěrnost izraelského lidu jim posílá ujištění a vysvobozuje je ze smrti – vyvádí je z exilu. Traumatizující zkušenost skončila. I přesto, že jim dal Bůh ochutnat hořké plody jejich vlastního počínání, je nyní zachraňuje a jejich život má opět smysl.

Bůh to nemusel udělat. Izrael porušil smlouvu a Bůh mohl říct „ok“, vaše rozhodnutí, váš problém. Svým způsobem Hospodin nedodržel svou smlouvu tím, že dává novou šanci. Je to něco, jako když dá prezident amnestii někomu, kdo si ji nezaslouží. Pokud jste ne vždy plně chápali pojem „milost“, tak v příběhu izraelského národa máte dobrý příklad, co znamená.

Nejedná se o žádný abstraktní pojem. Je to nádherná realita nové šance od Boha.

Můj příběh

Zažili jste někdy pocit radosti z nové šance? Já tak trochu ano. Ve svých třinácti letech jsem měl velmi vážný úraz. Nešťastnou náhodou jsem spadl na rozbité sklo a přerézal jsem si na pravé ruce snad všechno, co se dalo. Dokážete si představit, co se potom dělo a kolik bylo všude krve. Lékař později řekl, že se stal zázrak, že jsem přežil a nevykrvácel. Nechci se rozepisovat do detailů a obšírně vykreslovat dramatickost celé situace. Chci jen říct, že to byla chvíle, kdy jsem pocítil opravdovou radost

z toho, že jsem dostal novou šanci žít, a to i proti všem očekávaným předpokladům.

Nový život i pro nás

Příběh o návratu Izraele ze zajetí není jen pouhý historický údaj. Mluví se zde svým způsobem o každém z nás. Bůh má svůj lid i v 21. století a jsme jím také ty i já. Touží nás přivést zpátky k sobě. V Bibli čteme, že Bůh chce svůj lid nejenom vzkřísit, ale že se k němu má jako ženich k nevěstě, čili jako k někomu, koho má moc rád. Pokud jste byli někdy zamilovaní, tak víte, jak moc člověku záleží na milované osobě.

Jaká bude naše odpověď?

Pokud chodíš odmalička do sboru, možná ti toto téma připadne trochu „nuda“. Vždyť přece to, že je Pán Bůh láska, víme od sobotní školky. Možná se nám to stalo stereotypem nebo frází a už příliš nevnímáme obsah. Jsme v nebezpečí, že nad tím mávneme rukou a řekneme: „Teď si půjdu po svých a nebudu to řešit, snad později.“

Anebo se teď vděčně chytnu Boha a nepustím největší šanci svého života? Zvaž to...

Modlitba

Bože, chci ti říct, že si moc vážím toho, jak o mě stojíš. Díky za šanci, kterou mi dáváš. Jsem rád, že mohu s tebou prožívat krásný vztah. Nechci tě zklamat...

Otázky

- Dostal jsi už někdy druhou šanci? Jak ses přitom cítil?
- Co by pomohlo oživit váš sbor?
- Co můžeš udělat pro oživení svého vztahu s Bohem?

Aktivita

Vraťte se k odpovědím na druhou otázku a zkuste z vašich návrhů něco zrealizovat už nejbližší sobotu ve svém sboru.

Lukáš Krynský

(lukaskrynsky@yahoo.com)

„Po babylónském zajetí Jechoniáš měl syna Salatiela, Salatiel Zorobabela, Zorobabel Abiuda, Abiud Eljakima, Eljakim Azóra, Azór Sádoka, Sádok Achima. Achim měl syna Eliuda, Eliud Eleazara, Eleazar Mattana, Mattan Jákoba, Jákob pak měl syna Josefa, muže Marie, z níž se narodil Ježíš řečený Kristus.“ (Mt 1,12–16)

Některá starozákonní proroctví jako by naznačovala, že po návratu z Babylonu by mohlo přijít očekávané Boží království, kdy v Izraeli bude vládnout ideální král a Jeruzalém se stane „středem“ světa, kdy všichni Izraelci a poté také ostatní národy budou patřit Hospodinu. Místo toho však Izrael čekala dlouhá léta boje o nezávislost a někdy dokonce o samé přežití národa a jeho víry. Izrael měl zakusit, jaké to je, když Bůh mlčí.

První láska

Představte si dlouhé karavany židovských navrátilců putujících nehostinnou krajinou z bohatého Babylona zpět do zrušované vlasti. Z Babylona, kde začali Židé docela prosperovat, se navracejí do míst, kde je čekají mnohé útrapy a práce spojená se stavbou nového chrámu a obnovou celého Jeruzaléma. Vycházejí povzbuzováni samotným králem Perské říše, ale především odcházejí s vidinou nového a lepšího života.

Vždyť mají zaslíbení od starých proroků: „I já budu nad Jeruzalémem jásat a veselit se ze svého lidu. Nikdy víc už nebude v něm slyšet pláč ani křik... Vystavějí domy a usadí se v nich, vysázejí vinice a budou jíst jejich plody. Nebudou stavět, aby se tam usadil jiný, nebudou sázet, aby z toho jedl jiný. Dny mého lidu budou jako dny stromu. Co svýma rukama vytvoří, to moji vyvolení sami spotřebují. Nebudou se namáhat nadarmo a nebudou rodit pro náhlý zánik, neboť jsou potomstvem těch, kdo byli Hospodinem požehnáni, oni i jejich potomci.“ (Iz 65,19–23) Jak však čas plynul, tento věk nepřicházel a Boží lid se naopak musel potýkat s mnohými problémy – při stavbě chrámu, ve vztazích s místním obyvatelstvem i se samotnou Perskou říší. Zerubábel, Davidův potomek a jeden ze dvou hlavních vůdců Izraele, je Peršany sesazen a možná i zabit ze strachu před vzpourou. Zdá se, že Boží zaslíbení o Mesiášovi z Davidova rodu je ohroženo. Díky Nehemjášovi a Ezdrášovi se ale nakonec podaří Jeruzalém obnovit. Kdyby teď Izrael byl skutečně poslušný Božích zákonů, mohla by se na něm splnit dávná zaslíbení? Proroci Zacharjáš, Ageus i Malachiáš, které Bůh posílá k Izraeli, svědčí, že naděje stále existuje. Poté však nastává ticho.

Příběh Izraele nám může připomínat náš vlastní život. Stejně jako v tomto období izraelských dějin, i v životě věřícího přichází období, kterému se někdy říká „první láska“. Většinou to bývá hned po obrácení. Člověk cítí Boha velmi blízko, „dokáže se zbavit“ starých chyb a hříchů, miluje Boha nade vše a bližní jako sám sebe. Vše je snadné, život s Bohem je jednoduchý a krásný – modlitby bývají vyslýchány, staré šrámy zahojeny, člověk opět nachází smysl života... „První láska“ se však časem vytrácí a my se cítíme znovu uvrženi do víru života, jeho problémů a pokušení. Musíme znovu bojovat i o to, co jsme v období „první lásky“ měli jakoby zadarmo. Podobně tomu bylo také s Izraelem.

Krize

Dějiny plynou dál a na scéně se chystá velký zvrat. Alexandr Makedonský dobývá Perskou říši. Situace izraelského národa se rázem mění – místo přátelské Perské říše je nyní Izrael pod nadvládou Řeků. Jak to bude s Izraelem dál? Alexandr Veliký umírá v nedožitých 33 letech. Jeho říše se začne téměř okamžitě zmítat v bojích o trůn. Z tohoto vražedného boje nakonec vyjdou jako nejsilnější čtyři Alexandrovi generálové – Seleukos, Kassandros, Lýsimachos a Ptolemaios.

A co Izrael? Ta maličká, téměř bezvýznamná země se stává územím, o které se přetahují mocné říše. Nakonec přichází nechvalně známý Seleukovec Antiochos IV. Epifanés, který se pokusí totálně zničit a vyhladit židovskou víru. Chrám – přibyték Boží – je vyplněn a zneuctěn. Jsou v něm pořádány pohanské orgie, Židé jsou nuceni jíst nečisté maso, chlapci nesmějí být obřezáváni a ti, kdo se své víry nezřeknou, jsou mučeni a zabíjeni.

Vypadá to, že Bůh mlčí. Národ, který se měl stát středem všech pronárodů a měl světu přinést Mesiáše, se ocitá na pokraji zničení.

Neznáte to také z vlastního života? Zřejmě vás nikdo neohrožuje na životě kvůli vaší víře, nezabíjí a nemučí. Přesto to někdy v našem životě nejde tak, jak má. Místo toho, aby se na nás splnila Boží zaslíbení, přicházejí problémy. Někdy si za to můžeme sami, někdy ne. Spolužáci ve škole se vám smějí, není jednoduché najít si přátele. K tomu problémy v rodině, ve sboru či osobní problémy, na které sami nestačíme. Mnoho lidí v Izraeli se během Antiochova pronásledování raději zřeklo své víry. Snažili se zakrýt své obřezání, jedli nečisté maso – jen aby jim nebylo ublíženo, a také proto, že se chtěli účastnit požitků a vymožeností řecké kultury. Stejně tak my často posílháváme po „rozkoších tohoto světa“. Někteří kvůli tomu také opouštějí sbor a ztrácejí zájem o Boha a víru. Někdy nerozumíme, proč bychom měli pro svou víru trpět (někdy i tím, že si nemohu dopřát to, co si dopřávají ostatní).

Naděje

V té nejtěžší chvíli povstal v Izraeli kněz jménem Juda Makabejský. Stáhl se se svými syny do hor, odkud vedl partyzánskou válku proti „řecké“ okupaci. Připojovalo se k němu stále více lidí, až se stal velkou hrozbou. V mnoha velkých bitvách se podařilo jemu a jeho dětem okupanty téměř vyhnat. Za vlády jednoho z potomků Judy Makabejského se dokonce Izraeli podařilo dobýt území stejně velké jako za krále Davida!

Mnozí si mysleli, že nyní může přijít Hospodinovo království. Zbavili se nadvlády cizích mocností a Bůh se opět přiznal ke svému národu. Tak přece jenom Bůh zcela nemlčel! Podobné to může být také v našich životech – Bůh nám pomůže a můžeme vidět dobré plody naší víry.

Jenomže nejednotnost a hříchy často dokážou zmařit i to nejlepší dílo. Něco podobného se stalo Izraeli – začaly velké spory o trůn mezi jeho dědici, což nakonec přispělo k tomu, že Jeruzalém několik let

po největším rozkvetu upadl pod nadvládu Římanů. Judsko zůstává – přes mnohé nepokoje – římskou provincií, kterou je ještě i v době Pána Ježíše. Jak možná víte, asi 40 let po Kristově ukřižování byl Jeruzalém Římany srovnán se zemí a za dalších asi 60 let byli Židé kvůli neúspěšnému povstání z Judska vyhnáni. Začíná dlouhé období, kdy se stali cizinci mezi národy.

Bůh mlčí

Jaký tedy byl Bůh vůči svému národu? V čem měl Izrael výhodu před jinými národy? V čem máme výhodu my, jako věřící lidé, když Bůh mlčí? Nepřináší nám naše víra spíše problémy, když Bůh nemluví? Jsou to těžké otázky, které si mohl pokládat jak Izrael, tak křesťané všech dob. Boží mlčení má svůj důvod.

Možná, že Bůh mlčí proto, že se potřebujeme něco důležitého naučit a je to vlastně projev jeho milosrdenství. Když Bůh mlčí a my zažíváme stejná trápení jako lidé kolem nás, dokážeme jim porozumět

a pochopit bídu tohoto světa. Může to v nás vzbudit potřebu pomáhat těm, kteří trpí. (Žd 2,18: „Protože sám prošel zkouškou utrpení, může pomoci těm, na které přicházejí zkoušky.“) Možná je onou výhodou Božího mlčení otázka po podstatě naší víry. Víra může být naší kotvou v rozbouřeném světě plném „šelem“. Naše víra nám udává směr, říká nám, kým jsme, kam jdeme a hlavně to, že smrt nemá poslední slovo.

Na příběhu Izraele v tomto období mezi Starým a Novým zákonem vidíme, že ačkoli to někdy vypadalo, jakoby Bůh zapomněl na svůj lid, bděl nad ním. Můžeme to vidět právě v úvodním textu k naší přednášce. Jména těch neznámých osob nám připomínají, že Bůh měl svůj plán. Bděl nad tím, aby Davidovi nezemřeli jeho potomci a aby se naplnilo zaslíbení, že z jeho rodu vzejde Mesiáš.

Ticho před bouří

Toto období by se dalo vyjádřit ještě jedním přirovnáním – ticho před bouří. Nevím, jestli jste to už zažili, ale před velkou bouřkou náhle celá příroda na chvíli ztichne. Stejně tak možná mlčel Hospodin, protože chystal něco, co se stane obrovskou bouřkou, která zasáhne celý svět. V malé, zapadlé vesnici se rodí dítě, které se stane králem z Davidova rodu. Ne však králem vládnoucím mocí a mečem, ale králem vládnoucím spravedlností, láskou a mečem Ducha svatého. To, co celý Izrael očekával – příchod Božího království – nakonec přišlo, i když jinak, než si to představovali. Toto Boží království se z hořčičného semene Ježíšovy služby rozroste ve veliký strom, který může sloužit mnoha národům. Tento nový král nebude vládnout Izraeli jako státu, ale všem těm, kteří si přejí žít v jeho celosvětovém království lásky a spravedlnosti.

Modlitba

Pane Bože, děkujeme za to, že k nám mluvíš. Ale také za to, že když tvůj hlas neslyšíme nebo když skutečně mlčíš, můžeme se spolehnout na to, co už jsi jednou řekl, a především

na to, co jsi celému světu řekl životem a smrtí Pána Ježíše.

Otázky

- Jak můžeme pomoci člověku, který má pocit, že Bůh v jeho životě mlčí?
- Promlouvá i dnes Bůh přímo k člověku tak, jak to čteme v Bibli?
- Proč je v některých situacích lepší mlčet? Proč může být mlčení účinnější než slovo?

Aktivita

Kdy ses naposledy zamýšlel nad svou minulostí? Je velmi užitečné připomenout si svou dosavadní životní cestu a také Boží zásahy a jeho promlouvání do naší vlastní historie. Můžeme si potom mnohem lépe uvědomit, kam jdeme a kde teď vlastně stojíme. Zptejte se proto svých rodičů nebo prarodičů, jak Bůh zasáhl a promluvil do jejich života.

Chcete-li, můžete udělat to, co jsem udělal na Vánoce já – digitálním fotoaparátem jsem si vyfotil staré fotografie svých příbuzných (a také sebe) a udělal jsem z toho krátký film (v Movie Makeru apod.). Můžete také udělat prezentaci a samozřejmě přidat hudbu. Mě osobně to silně zasáhlo. Děkoval jsem Bohu za jistotu, kterou v něm smím mít v tolik vrtkavém životě. Výsledek své snahy můžete potom ukázat svým blízkým nebo na mládeži.

Jiří Koun

(jjirikoun@seznam.cz)

PROHRÁVAJÍCÍ

„Neboť kdo se narodil z Boha, přemáhá svět. A to vítězství, které přemohlo svět, je naše víra. Kdo jiný přemáhá svět, ne-li ten, kdo věří, že Ježíš je Syn Boží? To je ten, který přišel skrze vodu a krev: Ježíš Kristus.“ (1 J 5,4–6)

Jedním z nejhezčích okamžiků v mém životě byla radost z historického vítězství slovenských hokejistů na mistrovství světa. V očích jsem měla slzy. Konečně jsme světu dokázali, že jsme v něčem dobří.

I apoštol Jan ve svém listě píše o vítězství – to je však zcela odlišné od vítězství, která se odehrávají na hřištích. Píše o vítězství nad světem. Jan o všechno přišel. Byl pronásledován, a přesto se cítil jako vítěz. Nebyl mistr světa v hokeji, nevyhrál Formuli 1, svět ho neobdivoval. A přesto byl vítězem.

Já jsem vždy chtěla vyhrávat. Být na prvním místě. Být nejlepší. Dokázat – sobě i rodině – že na to mám. Přípravovala jsem se a účastnila různých soutěží. Občas jsem byla i první. Nikdy to však nebylo dost dobré.

Žádná zlatá medaile mě vnitřně nenaplnila. Trvalo mi dost dlouho, než jsem pochopila, že je sice potřebné snažit se, ale to skutečně důležité vlastní snahou nezískám.

Colleen McCullough na začátku jedné ze svých knih napsala: *Existuje pověst o ptákově, který je jiný než ostatní druhy. Není nijak zvlášť zbarven ani neumí zpívat. Celý život však hledá jeden konkrétní strom. Nikdo neví, proč to dělá. Je prostě jiný. Když pak tento strom najde, vrhne se proti jeho velkým trnům, na které se nabodne. Ve smrtelných*

bolestech poprvé zazpívá. Jeho píseň je jedna z nejkrásnějších. Nejlepší. Zaplatí však za ni svým životem. V tomto okamžiku všichni andělé ztichnou a Pán v nebi se na něj v slzách usměje, protože ví, že to nejkrásnější na tomto světě je vykoupeno tou největší bolestí.

Ježíš – vítěz, který prohrál život

Před dvěma tisíci lety vstoupil do našeho světa tichý vítěz. Přišel jako bezmocné dítě, přesto svět navždy změnil. Na první pohled by se mohlo zdát, že jeho život byl jednou velkou prohrou. Učedníci nechápali, proč Ježíš vjíždí do Jeruzaléma na oslátku. Až později jim došlo, že byl Králem, který se ponížil. Vždyť oslátka bylo zvíře, které používali chudí, bezvýznamní lidé, kteří světu nemají co říci. To přece nesedí ke královské hodnosti. Oslátka je symbolem těch, kteří prohráli. Je to dost podobné jako s jeslíčkami při jeho narození. Pocit prohry se vystupňoval na nejvyšší míru při ukřižování. Vše bylo ztraceno. To byl konec. Píseň dozněla – až dokud se nerozbřesklo v neděli ráno. Ježíš byl vzkříšen! Jeho bolestí byl náš svět vykoupen.

Na straně vítěze

Díky Ježíšovu vítězství mohou zvítězit i ti, kterým se zdá, že vše prohráli. V životě existují situace, které se dají překonat vlastními silami, když jsme ochotni bojovat. Jsou ale

i takové, kde jsou hranice, které již nepřekro- náme. Pokud jsme ochotni bojovat, v životě se toho dá mnoho změnit. Nikdy však ne- budeme mít jistotu, že se vyhneme nespra- vedlnosti, protože jsou boje, které jsme již na začátku prohráli. Možná že nejsme dost atraktivní, moudří, hudebně nadaní... Pro ten nejdůležitější boj však nepotřebujeme zbraně ani krásu. Nepotřebujeme dostatek bodů či na někoho udělat dojem. V tom nejdůležitějším boji stačí stát na té správné straně, na straně vítěze – Ježíše Krista.

Když si to člověk uvědomí, pak může s Davidem říci: „Se svým Bohem zdolám hradbu.“ (Ž 18,30)

Co vlastně znamená prohra? A co je ví- tězství? Před dvěma tisíci lety se pod křížem Golgoty zdálo být vše ztraceno, situace byla beznadějná. Ale právě to, co bylo v „očích světa“ prohrou, porážkou, se ukázalo jako velké Boží vítězství.

Apoštol Jan to pochopil: Bůh může z na- šich minusů udělat plusy. Bůh je navzdory své „prohře“ na kříži stále přítomný, určuje sled událostí i našeho života.

Víra – vítězství nad sebou samým

Poznání, že život nemáme zcela ve vlastních rukou, nás ukotvuje na správném místě ve vesmíru. A každý pokus vzít věci do své režie vše pokazí.

Víra tvoří neoddělitelnou součást vztahu s Bohem. Žít život s Bohem znamená ve víře zápasit v přítomnosti svého Boha. Apoštol Jan to pochopil – nic Bohu nepře- depisoval. Věděl, že Bůh je na jeho straně za všech okolností.

Víra se drží Božích zaslíbení více než reality v přítomnosti. Víra se spoléhá na to, v co doufá. Jsou mezi námi lidé, kteří nikdy nesloží hudební hit, neoslní ostatní svou výřečností, nedosáhnou velkých úspěchů. A přesto mohou žít životem vítězů, protože odrážejí obraz Ježíše Krista.

Vítězná píseň má smutné i radostné tóny

Naše víra v Boha, který nás osvobozuje, nás učí „jinou“, zvláštní píseň. Její melodie je

různá. Jsou v ní i tóny plačící ženy, která vše ztratila. Tóny opuštěných dětí. Tóny, které křičí po spravedlnosti. Tóny bolesti toužící po útěše. Tóny duší, které prosí Boha, aby svět už konečně zastavil. Jsou to tóny těch, kteří prohrávají.

Melodie však obsahuje i radostné tóny života. Třeba při zrození nového člověka nebo bezstarostného smíchu dětí. Tóny radosti z lásky a vztahů. Tóny vděčnosti za podanou pomocnou ruku.

Přestože v očích druhých můžeme pro- hrávat, důležité je, aby nám v srdcích zněly tóny živého Boha.

Bible nabízí novou definici vítězství. Vítěz nemusí nosit medaili ani oblékat uni- formu s vyznamenáními, nepotřebuje titul, aby ukázal svou autoritu. Vítěze poznáme podle jeho života.

Mnoho básníků opěvovalo lásku, bylo o ní napsáno mnoho divadelních her a knih, zpívá se o ní. Přesto nejhlubší stopu zanechají lidé, kteří lásku prokazují, aniž by za to něco očekávali.

Je důležité, abychom si uvědomovali, že Bůh je stále s námi. I když to tak necítíme. I když trpíme, a nevíme proč.

Bůh nás bude vždy provázet, i když my to z vlastní perspektivy tak nemusíme vnímat. Bude nás provázet až do konce našeho života. Když Ježíš na golgotském kříži naposledy zavřel oči, nastalo ticho. Hospodin se však se slzami v očích na něj usmál, protože zaslechl jeho vítěznou píseň.

Modlitba

Můj Bože, dej, ať mé srdce není pyšné. Usměr- ni mě, ať nejdu za velkými cíli, které jsou tak lákavé. Utiš a uspokoj mou duši. Čekám na tebe.

Otázky

- Udělal Bůh někdy ve tvém životě z minu- su plus?
- Mají být oceňováni i ti, kteří prohráli?
- Jak se cítíš, když prohráváš? Která prohra byla ve tvém životě ta nejtěžší? V čem rozhodně nechceš prohrát?

Aktivita

Máš ve svém okolí někoho, kdo „prohrává“? Povzbud' ho a ujisti, že jeho zápas není zbytečný.

Popřemýšlej o tom, zda bys byl ochoten něčeho se vzdát pro někoho, kdo to potřebuje. Pokud ano, zrealizuj to.

Andrea Bujňáková
(andrejka7@gmx.de)

„Vaše srdce ať se nechvěje úzkostí! Věřte v Boha, věřte i ve mne... Jdu, abych vám připravil místo... opět přijdu...“ (J 14,1–3)

Strach je zajímavá emoce. Dokáže v nás spustit obranné mechanismy, které nás chrání před případným ohrožením. Může ale být i nepříjemnou překážkou. Každý z nás se někdy bál. V čekárně u zubaře, před zkouškou ve škole, někdo má strach z výšek, jiný z odmítnutí, z cizích lidí, někdo může mít strach i z Boha. Strach je přirozenou součástí našeho emocionálního prožívání.

Před rozloučením

Pokud by se vás někdo zeptal, jestli měl někdy Ježíš strach, odpověděli byste mu pravděpodobně, že to bylo v Getsemanské zahradě. A měli byste pravdu. Domníváme se ale, že to nebyl jediný okamžik, kdy Ježíš zakusil strach. Určitě znal strach o milované osobu, strach z bolesti nebo strach z odloučení. I proto věděl, co budou učedníci prožívat, až odejde. V jedné chytře

knize jsem se dočetl, že pro známého pana Freuda (myslím, že už jste o něm někdy slyšeli) je základním předobrazem strachu tzv. separační úzkost (omlouvám se za toto cizí slovo – latinské „separo“ znamená oddělovat, odlučovat). Když to řekneme jednoduše, jedná se o strach dítěte, že bude odloučeno od milované osoby. Pokud k odloučení dojde, dítě se může dostat do depresivního stavu, který je reakcí na ztrátu blízké osoby.

Vzpomínky na loučení s maminkou při odjezdu na dětský tábor nebo na internát v nás přežívají celý život. (I já si v této chvíli vybavuji několik zážitků, kdy jsem se v neděli odpoledne loučil, vyrazil na vlak a odjížděl na internát – upadám při tom do takové lehké deprese.)

Ježíš tento druh úzkosti znal. A věděl, že ji budou učedníci prožívat. Čas, kdy se

s nimi bude muset rozloučit, se blížil. Učedníci měli v Ježíši přítele – vždyť se s ním znali několik let. Trávili s ním celé dny, byli s ním v dobrém i ve zlém – na hostinách, svatbách i pohřbech, v čase putování po zaprášených palestinských cestách i při chytání ryb na klidné hladině Genezaretského jezera. Byli u toho, když přinášel dobrou zprávu o Božím odpuštění a přijetí. Viděli, jak uzdravoval, pomáhal slabším a posilňoval sebevědomí utlačovaných. Byli hrdí na to, že se mohli účastnit jeho duchovního a mesiášského poslání. Netušili však, že to vše během několika málo týdnů skončí. Ježíš už dávno před panem Freudem věděl, že jeho odchod vyvolá u jeho učedníků separační úzkost a ta pak následně nepříjemnou depresi. A protože Ježíš měl své učedníky rád, rozhodl se důsledky tohoto odloučení co nejvíce zmírnit.

Ježíšův lék na depresi z odloučení

Nejpřirozenějším a nejlepší lékem na úzkost způsobenou odloučením od milované osoby je opětovné setkání s tímto člověkem, objetí, dotyk. Jak je ale možné přežít dobu odloučení? Čím je možné vyplnit všední dny naplněné čekáním? Prvním předpokladem je víra. Ježíš říká: „Věřte v Boha, věřte i ve mne.“ I když už s vámi nebudu na zemi, důvěřujte mi, že zůstanu takovým, jakého jste mě poznali. Tak jako vy, i já se budu připravovat na opětovné setkání. Velmi se mi líbí Ježíšova slova: „Jdu, abych vám připravil místo...“ (I to, že nebeské domov nebudou připravovat andělé, ale Ježíš.) Bible mluví jak o potřebě naší přípravy (třeba v podobě deseti družičkách), tak o Ježíšově aktivní přípravě nebeského domova, aby nám s ním bylo dobře. „Připravovat místo“ neznamena stavět luxusní rajske rezidence s výhledem na skleněné moře. Je to symbolické vyjádření Ježíšova zájmu o naplnění našich potřeb. Bůh se na nás těší. Bůh se na mě těší. Přes rozdílnost a vzdálenost pozemského a nebeského světa zůstávám ve středu Božího zájmu a pozornosti. Pozemský život není naší konečnou stanicí.

Když mě občas pracovní povinnosti zavanou za hranice Sázavy, už po krátkém čase na mě padne jemná melancholie – ve vzpomínkách se vracím ke svým blízkým – manželce a dětem. Posílám jim SMS, e-maily, volám jim, protože se chci ujistit, že se mají dobře a nic nepotřebují. Vždy, když s nimi mohu mluvit nebo když mi napíšíou odpověď, tak mi to „pohladí duši“, dodá novou energii a léčí mou vnitřní „temnotu z odloučení“. A když se konečně vrátím domů, všichni máme radost z opětovného setkání. Vždy mě čeká „připravené místo“ a nějaké překvapení (většinou v podobě oblíbeného jídla), které svědčí o lásce přetavené do času na jeho přípravu. A tehdy se cítím jako v (sedmém) nebi.

Žít bez strachu – už dnes

Přestože je náš pohled naděje upřen na nebe, kde se Ježíš připravuje na setkání s námi, stále žijeme na tomto světě a ještě to bude nějaký čas trvat. Slova „opět přijdu“ jsou sice povzbuzující, ale ukazují na největší historickou událost, která leží před námi. Nemusíme však čekat až na druhý příchod, abychom zakusili radost z toho, že známe Ježíše. Ano, Ježíš slíbil, že se vrátí a daruje svým následovníkům věčný život. Ale též slíbil, že skrze Ducha svatého bude přebývat v životech věřících už dnes.

Podobnou zkušenost prožíval vyvolený lid, když ho Bůh vyvedl z egyptského otroctví. Ve svatostánku přebývala Hospodinova sláva, která symbolizovala jeho přítomnost. Byl to Bůh, který přikázal Mojžíšovi: „Ať mi udělají svatyni a já budu bydlet uprostřed nich.“ Bůh chce být blízko lidí, sestupuje mezi nás. Nečeká na to, až se jednou sejdeme v nebi. Už dnes přichází do našeho srdce a chce v něm přebývat. Už v okamžiku, kdy nás stvořil, s námi uzavřel věčnou smlouvu lásky. Byl se svým lidem v čase jeho největšího rozkvětu, ale i v době jeho modlářského odpadnutí. Šel s ním do vyhnanství a provázal ho i na cestě zpět do zpusťované krajiny. Povzbuzoval ho, napomínal, trestal i mlčel – ale nepřestal ho milovat. V Ježíši Kristu se stal poraženým

i vítězem zároveň. Do našeho světa vstoupil nový svět – Boží království. I dnes je tu jeho láska, radost, pokoj, jistota Boží přítomnosti, jednota s Otcem, věčný život, vedení Duchem svatým, možnost rozvíjet duchovní dary ve službě bližním, společenství s těmi, kteří hledají Boha podobně jako ty.

To vše osvobozuje od strachu. Strachu ze samoty, strachu z těch, kteří zpochybňují naše jistoty a hodnoty, strachu, že tě tento život udusí, že tě někdo zneužije, strachu z nezdaru, odmítnutí, strachu z neschopnosti navázat vztah k druhým, z nezvládnutí situace, z neznámých věcí, ze změny a nakonec i ze strachu ze sebe samého.

Už dnes máme naději. Seznam se s tím, kdo ji přináší – hlavním hrdinou nejvíce strhujícího příběhu lásky v dějinách.

Modlitba

Pane, děkujeme ti za zaslíbení, že se vrátíš. Než tě však uvidím, přejí si, abys žil každý den v mém srdci. Ať už mě potká v životě cokoliv, chci ti být věrný a těšit se z toho, že mohu být občanem tvého království. Děkuji, že jsi blízko.

Aktivita

Pokud vás přednášky modlitebního týdne pro mládež oslovily a máte zájem pokračovat v poznávání Boha z jeho slova, připravili jsme pro vás dvouletý plán čtení Bible (najdete ho na přiložené kartičce). Plán začíná od 1. dubna, máte tedy ještě 14 dní na přípravu. Přejeme vám mnoho trpělivosti a novou duchovní zkušenost nad řádky této úžasné knihy.

Mikuláš Pavlík

(mpavlik@ts.casd.cz)

DĚJINY BOŽÍHO LIDU

1	2	3	4	5	6	7	8
Smlouva	Zlatý věk	Modlářství	Exil	Návrat	Období ticha	Ježíš	2. příchod
14. stol. př. Kr.	-1000	-933	-587	-538	-458	-4	30
Ex, Dt	1 Sa, 2 Sa 1 Kr, 1 Pa	1 Kr, 2 Kr, 2 Pa, Iz, Jr, Oz, Jl, Am, Abd, Jon, Mi, Na, Abk, Sf	Est, Jr, Pl, Ez, Da	Ezd, Neh, Ag, Za, Mal		Evangelia	Zjevení

Naše přednášky postupně procházejí dějinami Božího lidu. Začínají vyvedením z Egypta a končí Ježíšovým druhým příchodem. Graf ukazuje, ve kterém období se právě nacházíte a co je pro toto období charakteristické. V grafu navíc uvádíme seznam biblických knih, které pojednávají o daném období. Je to malá pomůcka, abyste se v Bibli neztratili.

SEZNAMTE SE, JÁ HOSPODIN

Přednášky modlitebního týdne mládeže 2009

Technická redakce a návrh obálky: Robert Prokopec

Fotografie: Photodisc

Vydalo nakladatelství Advent-Orion, spol. s r. o., Roztocká 5, Praha 6

Vydání první, Praha 2009

Vytiskly Těšínské papírny

ISBN 978-80-7172-174-1

TŠ
VOŠA
SÁZAVA
1. - 3. 5. 2009
2009

**AKCE, KTERÁ TĚ
CHYTNE A NEPUSTÍ**

Více na www.ts6dssd.cz

Evangelizace v týmu
Zkušenosti s Bohem
Cestování
Duchovní růst
Setkání se s lidmi o Kristu
Studium na TS
Biblické hodiny

PGM PROJEKT

Od 1. září 2009 začíná nový team Průkopníků Globální Misie svojí misí! Chceš se připojit a dát Pánu Bohu jeden rok z nejlepšího období svého života? Chceš sloužit druhým? Hledáš své uplatnění ve službě? Toužíš prožít hlubší a živou zkušenost ve svém duchovním životě? Tak PŘIJĚ..

Kamila Dunn

Družstevní 650.

398 11 Protivín

Tel.: 732481300

Email: kamcitas@yahoo.com